

Cennetin ve Cehennemini Halleri

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ
الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ سَيِّدِنَا وَسَدَنَّا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ
صَحْبِهِ وَمَنْ

تَبِعَهُ بِإِحْسَانٍ أَجْمَعِينَ. أما بعد: فَاعْلَمُوا أَيُّهَا
الْإِخْوَانُ فَإِنَّ أَفْضَلَ الْكِتَابِ كِتَابُ اللَّهِ، وَأَفْضَلَ
الْهُدَى هَدَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ،
وَشَرَّ الْأُمُورِ مُحَدَّثَاتُهَا، وَكُلَّ مُحَدَّثَةٍ بِدْعَةٌ، وَكُلَّ
بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ، وَكُلَّ ضَلَالَةٍ وَصَاحِبَهَا فِي النَّارِ وَ
بِالسَّنَدِ الْمُتَّصِلِ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
:أَنَّهُ قَالَ

*el-Hamdü li'llâhi Rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtü
ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne
Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ve men
tebiahû bi-ihsânin ecmaîn.*

Emmâ ba'd:

*Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe-inne efdale'l-
kitâbi kitâbu'llah ve efdale'l-hedyi hedyü*

seyyidinâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerre'l-ümûri muhdesâtühâ ve külle muhdesetin bid'atün ve külle bid'atin dalâletün ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr. Ve bi's-sennedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

لِيَأْتِينَ عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ لَوْ وَقَعَ حَجْرٌ مِنَ السَّمَاءِ
إِلَى الْأَرْضِ، مَا وَقَعَ إِلَّا عَلَى امْرَأَةٍ فَاجِرَةٍ، أَوْ رَجُلٍ

مُنَافِقٍ

Leye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün lev vakaa hacerün mine's-semâi ile'l-ardı mâ vakaa illâ ale'mreetin fâciretin ev racülün münafık.

Sadaka Resûlullah fîmâ kâl ev kemâ kâl.

Sözümüzün mukaddimesinde metnini okumuş olduğumuz hadîs-i şerîflerinde âhir zamanla ilgili malumat veriyorlar. Efendimiz şöyle buyuruyor:

Leye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün. “İnsanların üzerine bir zaman gelip çatacak ki.” Lev vakaa hacerün mine's-semâi ile'l-

ardı. “O zamanda eğer gökten yere bir taş düşse.” *Mâ vakaa illâ ale'mreetin fâciretin ev racülün münafık.* “Ancak bir fâcire kadının ve bir münafık adamın üstüne düşer, başka bir yere düşmez.”

Öyle bir zaman gelecek. Peygamber Efendimiz bu zamanın gelişini *leye'tiyenne;* nun-u te'kidle, sakile ile söyleyerek ifade buyuruyor.

“Mutlaka ve mutlaka gelecek; şeksiz şüphesiz. Öyle bir zaman gelecek ki muhakkak ve mutlaka gökten yere bir taş düşecek olsa ancak bir fâcire kadının veyahut bir münafık adamın üstüne düşer.”

Yeryüzünün her tarafı fâcire kadın ile münafık erkek ile dolu olacak da bir boş yere düşme ihtimali olmayacak; taşı toprağı her tarafı onlarla dolacak.

Allahu Teâlâ hazretleri cümlemizi salih kullarından eylesin.

a. Fâcire kadın ne demek?

“Zalime, zalim bir kadın” demek. Bir mânasıyla da “kötü kadın” demek. “Kötü yola düşmüş kadın” mânasına.

Hocamız şerhinde;

Ve şerrühâ eşeddü min şerri elfi fâsikın.
“Böyle bir kadının şerri, bin tane fâsik adamın şerrinden daha şiddetlidir.” diyor.

Haya mefhumu olmayan öyle bir kadın, bin tane fâsik adamdan daha büyük zarar verir.

Gazeteleri, mecmuaları görmez misiniz? İnsan evine gazete alamaz hâle geldi. “Tirajı artsın.” diye resimler, resimler, resimler... Eve o gazete sokulur mu? “Olmaz!” diyecek duruma geldi.

İnsan seyahatlerde, vasıtada sağdaki soldaki adamların okuduğu gazetelere baktığı zaman, bakamaz oluyor, aman başını bu tarafa çeviriyorsun, bu tarafa baktığın zaman orada da öyle bir şey, başka tarafa çeviriyorsun. Göz kapatmaktan başka çare kalmıyor. O hâle geldi.

Neden?

İnsanoğluna neslinin bekâsı için verilmiş olan, “Meşru yolda kullansın.” diye verilmiş olan bir takım arzular vardır ki karnı acıkır, yemek talep eder, yemek yemese ölür. Hani bazen çoluk çocuk iştahsız oluyor, hadi iştah

şurupları arıyoruz. “Ne yedirirsek ne içirirsek iştahı açılır.” diyoruz ya, Allah demek ki her şeyi yerli yerinde yaratmış. Bu yemek iştahı olacak ki o şahıs yemeğini yesin, vücudu ayakta sağlam dursun, Allah’a kulluğunu sağ salim, iyi bir şekilde yapabilsin. Çünkü “Kuvvetli müslüman, zayıf müslümandan hayırlıdır.” diye hadîs-i şerîf var.

Kuvvetli olacak. Bedenine karşı da insanın vazifesi var.

Meşhur bir kıssa da mâlum, Medine-i Münevvere’ye geldikleri zaman Peygamber Efendimiz’in ashâbı muhacirler ile Medine’nin ahali olan müslümanları, ensarı Peygamber Efendimiz kardeş eyledi. O kardeşlik esnasında herkesi çift çift, “Sen şunun kardeşisin.” diye kardeş eyledi de Selman-ı Fârisî *radıyallahu anh* ile Ebü’d-Derdâ *radıyallahu anh* iki kardeş oldular, fevkalade yakın.

İşte o yakınlık esnasında bir keresinde Selman-ı Fârisî, Ebü’d-Derdâ *radıyallahu anh*’in evine gitti, baktı ki ev perişan, hanımına baktı ki hanımının üstü başı perişan.

“Ne bu hal?” diye sordu.

“Senin kardeşin Ebü’-d-Derdâ dünyayı terk etti.” dedi.

Dünyaya itibar etmiyor, âhirete çalışıyor, âhiretin kazancını elde etmeye çalışıyor; ne evine baktığı var, ne hanımına baktığı var, ne para peşinde, ne pul peşinde; her taraf perişan.

İçeriye girdi, biraz sonra Ebü’-d-Derdâ *radıyallahu anh* geldi.

“Hoş geldin kardeşim!” diye candan bağrına bastı, sevincini izhar eyledi. Hemen yemek çıkardı, “Buyur kardeşim, ye” dedi.

Selman-ı Fârisî; “Sen de otur, beraber yiyelim.” dedi.

“Yok, ben niyetlenmişim, sen buyur, ye.” deyince;

“Olmaz, sen yemezsen ben de yemem.” dedi.

Yanına oturttu, beraberce yediler.

Demek sevap kazanmak için oruca niyetlenmiş; Ramazan orucunu kimse böyle bozduramaz da, zaten Ramazan olsaydı Selman-ı Fârisî hazretleri de oruçlu olurdu,

onun oruçlu olmamasından Ramazan olmadığı anlaşılıyor, yanlış bir mâna çıkarılmasın.

Demek ki sevap kazanmak için tuttuğu nafîle bir oruç imiş.

“Yok, sen yemezsen, ben yemem.” dedi misafir; pekâlâ, oturdu o zaman, orucunu bozdu, “Gününe gün tutarım.” diye düşündü içinden. Beraber oturdular, yediler.

Akşam oldu, Ebü'd-Derdâ *radıyallahu anh*, ev sahibi olarak Selman-ı Fârisî *radıyallahu anh'e* bir döşek serdi.

“Buyur, yat kardeşim.” dedi.

“Sen ne yapacaksın?”

“Benim biraz meşguliyetim var.”

Namaz kılacak, tesbih çekecek, dua edecek, Kur'an okuyacak...

“Yok” dedi, “Sen yatmazsan ben de yatmam. Sen de yat.”

Selman-ı Fârisî ısrar edince yattı ama uyumadı. Selman-ı Fârisî hazretlerinin nefesleri muntazamlaşınca; “Tamam, uyudu galiba.” diye yavaşça yatağından kalkmak istedi, kalkıp namaz kılacak.

Selman-ı Fârisî *radıyallahu anh* bileğinden yakaladı; “Yat aşağıya.” dedi. Bb hal birkaç defa tekerrür etti bu; sonra baktı ki kurtuluş yok, yattı, uyudu.

Ama gecenin yarısı geçtikten sonra böyle büyük zâtlar, teheccüd namazı kılar; o gecenin, o kıymetli vaktini bilir. O zaman Selaman-ı Fârisî onu kaldırdı. “Hadi, şimdi kalk.” dedi. O vakit gelince, teheccüd zamanı gelince o onu kaldırdı, beraberce abdest aldılar, teheccüd namazlarını kıldılar, seherlerde istiğfar ettiler, dualar eylediler.

Sonra sabah namazının vakti yaklaşınca kalktılar, Mescid-i Nebevî’ye gittiler, namazı kıldılar. Amma Ebü’d-Derdâ *radıyallahu anh* Peygamber Efendimiz’in yanına vardı;

“Yâ Resûlallah! Şu Selman-ı Fârisî’nin bana yaptıklarını bilsen. Benim orucumu bozdurdu, kılmayı itiyat edinmiş olduğum namazlarımı kıldırmadı, gecemi uyku ile geçirtti.” diye şikâyetlendi.

Onun üzerine Peygamber Efendimiz Selman-ı Fârisî hazretlerini de dinledi ve Ebü’d-Derdâ *radıyallahu anh*’e dedi ki;

“Selman haklı, çünkü üzerinde senin nefsinin bir hakkı var.”

Nefis ne demek?

Vücut; beşerî, canlı olan varlığımız. Bunun bir hakkı var, sen bunu yıpratamazsın; içki içip yıpratamazsın, kumar oynayıp yıpratamazsın, kötü yerlerde zayıf düşürüp yıpratamazsın. Bu emanet; onun hakkı var.

“Ailenin hakkı var.” dedi.

Evlenmişsin, o hanımın mesuliyetini almışsın, o hanımın sende hakkı var. Bir bey olarak, koca olarak senin ona karşı vazifelerin var. Sonra evine bakacaksın, onun yemesi içmesi sana havale edilmiş; Allah’ın emaneti.

Hanımlar beyler için nedir?

Allah’ın emaneti. Allah sana bir emanet vermiş oluyor; onu koruyup gözeteceksin.

Ondan sonra; “Çoluk çocuğunun hakkı var.” dedi.

“Nefsinin hakkı var.” dedi.

Allahu Teâlâ hazretlerine karşı da bir ibadet vazifen var; o da bir hak.

“O halde her hak sahibine hakkını usulünce ver.” diye Peygamber Efendimiz ölçüyü buyurdu.

Mâlum, dinde her şeyin hayırlısı, huyların da hayırlısı, amellerin de hayırlısı ölçüye uygun olmalıdır. Çok yapmak değil; çok yaparsın, sonunda yapamaz olup bıraktığın zaman iyi olmaz. Çoktan başlayıp yapamadığın zaman iyi olmaz. Ölçülü gideceksin.

Cömertlik derken, elindekini saçarsın, çoluk çocuğun muhtaç duruma düşer; öylesi makbul değil. Cesaret yapayım derken kendini perişan edersin; öylesi makbul değil.

Her şeyin, her ahlâkın bir ifrat denilen aşırı tarafı vardır, bir de tefrit denilen aşağı tarafı vardır. Aşırılıkla aşağılık arasında denge, orta yerde; dinimiz her şeyin güzelini emretmiştir insanın ona uyması lazım.

Bu şey de öyle; insanlara verilmiş yemek arzusu gibi, evlenme arzusu da öyle, kötü bir arzu mu?

Hâşâ, sümme hâşâ.

Allahu Teâlâ hazretleri kötü şeyi yapar mı, yaratır mı? Her şeyi güzellerin güzeli, her şeyi güzel. Allahu Teâlâ hazretlerinin her işi güzel.

Vallahi güzel etmiş, billahi güzel etmiş, tallahi güzel etmiş, ne etmişse güzel etmiş.

diyor şair.

Hakikaten de öyledir, ben de yemin ederim. “Her şeyi güzeldir, her şeyi yerli yerindedir.”

Ne demek?

Her şeyi hikmetlidir; sebebi var, hikmeti var.

Yemek yemek meşru mu?

Meşru.

Tıka basa doldurmak yasak, haram. Öyle şey yok, israf yok!

Romalılar zevk için yerlermiş, yerlermiş, karnı doydu, yiyemez hâle geldi mi gidip istifra edermiş, sonra yine gelip yerlermiş. Bak, İslâm’da böyle şey yok!

“Midenin birazını gıda ile dolduracaksın, birazını su ile dolduracaksın, birazını boş bırakacaksın, daha yemeğe iştahın varken sofradan kalkacaksın.” gibi yemek âdâbı var.

Tıka basa doldurmak yok!

Demek ki yemeğe karşı iştah normal ama “Onu aşırı tatmin edeceğim.” diye göbeğine tıka basa tıkmak doğru değil; yastığın içine pamuk teper gibi tepmek doğru değil.

Ötekisi?

Elbette evlenmek normal bir şey. Peygamber Efendimiz; *en-Nikâhu sünneh* buyuruyor,

“Nikâhlanmak, evlenmek benim yolumdur, sünnetimdir, usûlümdür.” buyuruyor.

Demek ki doğru, demek ki güzel. Zaten güzel olmasa Peygamber Efendimiz evlenmezdi.

Allah’a iyi kulluk etmek, evlenmemek suretiyle dağ başlarına çekilip ibadet etmek şeklinde olsaydı, Resûlullah Efendimiz öyle yapardı. Öyle yapmadı; demek ki normal. Ama o arzuyu gayrimeşru yollarda kullandı mı insan en büyük günaha girer. Hem o zaman ne haklar çiğniyor, ne haklar çiğneniyor, arkasından ne kötülükler çıkıyor, peşinden ne fenalıklara müncer oluyor.

Onun için haysiyetini, namusunu takınmaz öyle bir kadın hakikaten bin adamdan daha zararlı. Görünmezse bir zararı olmayacak ama

ortaya çıkıp da, süslenip boyanıp taranıp da yaptığı kötülüğün bin tane insana zararı dokunur. Bin tanesinden daha zararlı olur, onun için bu okuduğum metinde böyle buyrulmuş.

Demek ki kıyamete doğru insanların kadınlarının huyları böyle olacak. Gökten bir taş düşse ya böyle bir kadının üstüne düşecek, ya münafık bir adamın.

b. Münafık ne demek?

Nifak ehli.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin başka hadîs-i şerîflerinden bazı numuneler, bazı şeyler anlıyoruz, Peygamber Efendimiz şöyle buyuruyor:

Âyetü'l-münâfikı selasün.

Münafığı nereden tanıyacağız?

Bir alameti olacak. Arabanın numarası olur, evin bir numarası olur, her şeyin bir vasfı, belli bir alameti olur.

Münafıklığın alameti nedir?

Efendimiz hadîs-i şerîfite; “Üç alameti var.” diye buyurmuş:

إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا اتُّمِنَ

خَانَ

İzâ haddese kezebe. “Konuştuğu zaman yalan söyler.”

Doğru sözlü değil, yalancılığı itiyat edinmiş; münafıklık alameti.

İza veade ahlefe. “Vaad ederse tutmaz, vaadini yerine getirmez.”

Hani sen bana dün akşam öyle demiştin?

Hiç aldırdığı yok, akşam verir sözü, sabaha çığner geçer.

“İşte şu kadar para ver de, ben sana şu zamanda ödeyeceğim.”

Ödemez.

“Şöyle yaparsan böyle olsun.”

“Tamam, söz mü?”

“Söz.”

Tutmaz; münafıklık alameti.

Üçüncüsü:

Ve ize'tümine hâne. “Kendisine emniyet olursa, güvenilse, -al şu para yanımda

olmuyor, senin yanında duruversin, sonra lazım olunca gelip alırım gibi- kendisine bir şey emanet olursa, hıyanet eder, hainlik eder.”

Bu emniyeti iyi kullanmaz, suistimal eder.

Bu sıfatları düşünün.

Münafık nasıl oluyormuş?

Demek yalan sözlü, vaadinde durmayan, oynak, kaypak bir insan, başkasını aldatmaya çalışan bir insan.

Bunların temelinde ne yatar?

Allah'tan korkmamak yatar.

İnsan Allah'tan korksa böyle yapar mı?

Hesabı düşünmemek yatar.

Âhirette hesaba çekileceğini bilen bir insan böyle bir şey yapar mı?

Yapmaz.

Bizim tanıdıklardan birisi birisine iki bin beş yüz liraya bir makine satmış. Adam beş yüz lirasını göndermiş. 1975 senesinde. Geriye iki bin lirası kalmış. Beşte birini ödemiş, iki bin lirası kalmış. Ondan sonra ödememiş, gitmiş.

Onlar da “artık, tamam” demişler, batan alacaklardan kabul etmişler.

Kamyonla malları alıyor, kayboluyor gidiyor; hadi bakalım nerede bulacaksın da, nereden yakalayacaksın da parayı alacaksın. Batakçı!

“Eh, öyle bir batakçıya mal kaptırdık.” demişler, defterden silmişler. 1975 senesi.

Şimdi kaçtayız?

1983’de.

Sekiz sene sonra birisi kapısını çalmış.

Demiş ki;

“Benim abim buradan bir makine almış, size iki bin lira borcumuz var; onu vermeye geldim.”

“Ben onu bilmiyorum, deftere bir bakayım.” demiş.

Defteri açmış, aramış, bakmış; evet, iki bin beş yüz kiralık bir mal almış, şimdi iki bin lirası kalmış.

“Tamam, iki bin lirayı vereyim, helalleşelim.” demiş.

“Eğer helallik istiyorsan, ben bu iki bin lira ile hakkımı helal etmem.” demiş.

Çünkü 1975’in iki bin lirası ile ne işler yapılabilirdi. Şimdi iki bin lira bir talebeye çerez parası oluyor. Üniversitede bir talebenin cebine harçlık oluyor. Bunda bir haksızlık var.

Kalkmış gitmiş, bir âlime sormuş:

“Efendim, madem iki bin lira borcu var, onu verirsen helalleşmesi lazım.”

“Yok” demiş, “Sen böyle birisine sordun, böyle cevap getirdin ama dünyanın bir de bu hâli var; paranın hakiki değerinde düşme var.”

Kalkmış onun üzerine müftülüğe gitmiş, müftü efendilerden sormuş, onlar da kitapları açmışlar, demişler ki;

“İslâm’da zulmetmek de yok, zulme uğramak da yok; zalim olmak da yok, mazlum olmak da yok. Ne sen aldan, ne aldat. Bunda vardır asıl tat. Budur insana veren sadece iki kat.”

Aldatmayacak, aldanmayacak!

Burada borçlu olan kimse öbür tarafı aldatıyor. O iki bin lirayı o zaman verseydi,

dükkânın sahibi o makinenin bir tanesinden alır, koyardı; şimdi bu iki bin lira ile ne alacak? Olmaz.

Demiş ki;

“O makinenin şimdiki fiyatı ne ise onu hesaplayın, alacağını, vereceğini ona göre yapın.”

Hesaplamışlar; o makine yirmi sekiz bin lira olmuş. İki bin beş yüz lira, yirmi sekiz bin lira; on mislinden fazla. O zaman beş yüz lira vermiş. Şimdi yirmi bin lira vermesi lazım.

Bakın, dikkat edin, ben bu hikâyeyi niçin anlatıyorum?

“Bu adamın bende alacağı var.” diye Allah korkusundan o parayı vermek için Karadeniz’den kalkmış gelmiş. O da “hakkımı helal etmem” deyince, bir alime sormuş, gelmiş. Yine “Olmadı.” deyince, başka birisine gidiyor. Bak, ne kadar uğraşiyor.

Neden uğraşiyor?

Allah’tan korkuyor, hesaptan korkuyor.

Sonunda “Peki, ben yirmi bin lira vermeye razıyım.” demiş.

Neden?

“Hesap âhirete kalmasın.” diye.

Âhirette para yok ki âhirette ödesin. Âhirette insanın hâli harap olur.

“Yirmi bin lirayı da ödemeye razıyım. Ama şu anda yanımda o kadar para yok, bana müsaade tanı, ona göre.”

Dükkân sahibi de;

“Kardeşim, ben senin bu huyunu beğendim; yarısını, on bin lirasını sana bağışladım. Kalan parayı da aldığım zaman yine bir hayra kullanacağım, benim aklıma yatmadı.” diyor.

Bakın iyi insanlar nasıl borcunu, alacağını takip ediyor. Masal gibi. Masal gibi oldu. Şimdi bilerek geliyor, kravat takıyor, başına fötr şapka takıyor, gayet güzel tıraşlı, pırıl pırıl ayakkabılar; patron, altın köçekli saat yeleşinde;

“Bana şu takımları ver, şunları ver, şunları ver, kamyonuma at, işte adresim, işte çekler.” filan.

Ötekisi;

“Peki efendim, baş üstüne efendim.” diyerek, elini ovuşturarak bir kamyon mal dolduruyor.

Adam parasını bile sormuyor; on beş bin lira mı, yüz elli bin lira mı, ne yazarsa yazsın; “Ne ise hesaba yaz.” diyor, hemen çeki imzalıyor; “Buyur, al.” diyor, kamyon gidiyor.

Ondan sonra ne çekin karşılığı var, ne o adreste o insan var.

Gidiyor...

Bazen de; “Beni falancaya, filancaya sor.” diyor.

Olur, telefonu açıyor;

“Birisi benden mal almak istiyor, bu adam kim, tanır mısınız?”

“Tanıyorum.”

“Mal vereyim mi?”

“Ver.”

Ötekisine soruyor;

“Mal vereyim mi?”

“Ver.”

Tamam, malı veriyor. Ama ertesi gün birisi geliyor, diyor ki;

“Efendim, bu batakcı; bu adam senin malların parasını vermeyecek.”

“Nereden bildin? Ben üç kişiye sordum.”

“Onların da ondan alacağı var.” diyor.

Sorduğu o üç kişinin de alacağı var; “Bu malı buradan alırsa ötekilere o borçları öder.” diye, adam kendi borcunu kurtarmak için buradakinin canını yakıyor, “iyi” diyor.

Adam iyi olduğundan değil, o adam bana; “Sen benim hakkımda iyi dersen, ben senin borcunu öderim.” demiş, diye yapıyor.

Bunlar ne alameti?

Allah’tan korkmama alameti.

Deminki misal ne alameti?

Allah’tan korkmama alameti.

Demek ki o kötü zaman geldiğinde kadınlar kötüleşecek, erkekler de böyle kaypak, kalleş, sözüne güvenilmez, işine güvenilmez insanlar hâline gelecek.

Elhamdülillah, daha aramızda çok iyi insanlar var. Allah’ın Allah’tan korkan çok kulları var, halis muhlis kulları var. Dikkat edelim; Allahu Teâlâ hazretleri bize bizim amelimize göre

muamele eder. Çocuklarımızı iyi terbiye edelim, kendimizi iyi terbiye edelim, sağlam has halis müslümanlar olalım. İnşallah o devirleri Allah bizden uzak eylesin. Epeyce bozuldu ama iyiler de var, iyi insanlar da var, haramı, helali düşünenler de var.

لَيَأْتِينَ عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ لَا يُبَالِي الْمَرْءُ بِمَا أَخَذَ الْمَالَ،
أَمِنْ حَلَالٍ؟ أَمْ مِنْ حَرَامٍ؟

Leye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün lâ yübâli'l-mer'ü bimâ ehaze'l-mâle bi-halâlin em bi-harâm.

Bu hadîs-i şerîf de yine Peygamber Efendimiz'in kıyamete yakın, âhir zamanda olacaklarla ilgili bir ihbar-ı nebevîsidir. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

Leye'tiyenne. “Muhakkak, mutlaka gelecek.”
Ale'n-nâsi. “İnsanların üzerine.” *Zemânün.* “Bir zaman.”

İnsanların üzerine bir zaman gelecek.

Lâ yübâli'l-mer'ü bimâ ehaze'l-mâle. “O zaman adam malı nereden aldığına aldırmayacak.” *Bi-halâlin em bi-harâm.*

“Haramdan mı aldı, helalden mi aldı, aldırmayacak.”

Öyle bir zaman gelecek.

Bak, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in zamanının paklığını bu sözden anla; o zamanda hiç öyle bir şey yokmuş ki hayretle söyleniyor. O zaman insanlar harama, helale çok düşkünlermiş; haramdan almamaya herkes gayret ediyormuş. Cemiyette müesses olan kanaat, yerleşmiş olan fikir; -aman, helal alınır, haram alınmaz- haramdan kaçmak tarzındaymış.

Peygamber Efendimiz istikbale ait;

“Muhakkak insanların başına bir zaman gelecek. O zaman insanlar malı nereden aldığına hiç aldırmayacaklar, helalden mi, haramdan mı, hiç aldırmayacaklar.” buyuruyor.

Mâlumdur, Ebû Hüreyre *radıyallahu anh*'in kölesi kendisine bir tabak yiyecek getirmiş. Yemiş. Yedikten sonra sormuş;

“Bunu nereden getirdin?”

Bir-iki rivayet var.

“İşte ben cahiliye zamanında muska yazmıştım, onun bedeli; veyahut bir müşrikin, Allah’a inanmamış bir kimsenin düğününden aldığım bir hediye.” diye, geliş yerinin helal olmadığını anlayınca parmağını sokmuş, boğazını gıcıklattırılmış, yediği, yuttuğu şeyi boğazından dışarı çıkarmış.

Demiş ki;

“Haram ile hâsıl olan ete cehennem ateşi yakışır.”

Haramı yiyorsun da et oluyor mu? Haramla vücudunda hücre oluyor mu?

Onu ne paklar?

Cehennem ateşi. Cehennemde çatır çatır yanınca, o zaman paklanır.

Ye, istediğin kadar haramı ye. Yiyen yesin. İsterse polisi aldatsın, isterse komşuyu aldatsın, isterse hâkimi aldatsın... Haramı yesin! O haramla hâsıl olan çocuktan da hayır gelmez, etten de hayır gelmez, maldan da hayır gelmez, evden de hayır gelmez, arabadan da hayır gelmez. O araba bir gün başında paralanır. O ev bir gün çoluk çocuğu ile beraber yanar, kül olur.

Allahu Teâlâ hazretleri;

وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ

Va'llâhu azîzün zü'ntikam;1

“Azîzdir ve intikam sahibidir.”

İntikamı var. Allahu Teâlâ hazretlerinin intikamı şiddetlidir. Ehl-i küfrün, ehl-i dalâletin, kötü insanların fırsat bulunca yaptığına bakma sen; imtihan dünyası olduğu için Allahu Teâlâ hazretleri şöyle iplerini biraz salıveriyor, ama hiçbir kötü insanın hoş hâlini gördün mü? Sonunda kötülüğü ibretle ortaya çıkmıyor mu? Allah nasıl cezasını çektiriyor!

Geçen gün Ankara'da bir şey anlattılar. Birisi birisini öldürüyor. Hani şu anarşik devrede, geçtiğimiz devrede birisi ötekisini öldürmüş. Bir tek şahit var. Görmüş; tabanca bu tarafta bu adam tarafından tutuldu ve o adam ötekisini takır takır vurdu, öldürdü. Görmüş; görgü şahidi. Ama para vermişler, tehdit etmişler, ne yapmışlarsa yapmışlar, o adam;

¹ 3/Âl-i İmrân, 4.

“Evet, ben bu adamın bu adama tabanca sıktığını, öldürdüğünü gördüm.” dememiş, şahitlikten kaçmış.

Öldürülen çocuk on altı yaşındaymış. Üstelik öldüren katiller para pul ile işi idare etmişler;

“Bu öldürme işini, bu öldürülen çocuğun dayısı yaptı” demişler, bir de dayısına yüklemişler mi kabahati? Dayısı da yirmi sene hapis yemiş. Birisi on altı yaşında ölüyor, ötekisi de yine aynı aileden yirmi yıl hapis. Öbür taraf güya intikam alıyor.

Şimdi öbür tarafın başına Allah ne getirdi bilemeyiz? Belki getirmiştir; onu da bilmiyorum ama şahitlikten kaçan şahsın; görgü tanığı olan, o hadiseyi gören şahsın çocuğu on altı yaşına gelmiş, küt ölmüş.

Öteki öldürülen kaç yaşındaydı?

On altı yaşındaydı.

Bu şahitlikten kaçan adamın çocuğu kaç yaşına gelince öldü?

On altı yaşına gelince öldü.

Tutuşmuş mu etekleri?

Tutuşmuş.

“Eyvah, ben şahitlikten kaçtım, hakkı söylemedim.” diye etekleri tutuşmuş, başlamış telaş etmeye.

Çocuk da gitmiş elden; kendi çocuğu da ölmüş.
O ciğerparesi gidince;

“Allah Allah, bunun da yaşı on altı, onun da yaşı on altı. Niye Allah benim elimden bu çocuğu aldı?” diye başlamış düşünmeye.

Şahitlikten kaçanın başına bu gelirse o haltları karıştıranın başına ne gelir; onu Allah bilir.
Allah *Azîz*'dir, *Zü'ntikâm*'dır.

Azîz ne demek?

İzzet sahibi; her istediğini yapar, güç sahibi, kimse mâni olamaz.

Zü'ntikâm ne demek?

İntikam sahibi.

Hani kan davası, bilmem ne filan oluyor ya, Allahu Teâlâ hazretleri de mücrimden, zalimden mazlumun hakkını alır; o intikamı yanına koymaz, onu alır.

Ama niye anında almıyor?

Hikmetleri var, her şeyi hikmetli. Her hadiseyi getir bana söyle; gördüğüm kadar hikmetlerini

söyleyeyim. Bir gün önce olması yersiz olur, zamanı da yerindedir. Yaptığı iş de yerindedir, şekli de güzeldir. Hayran kalırsın. “Allah Allah, ne ibretli, ne hikmetli!” diye hayran kalırsın.

İşte insanlar bunları, bu hakikatleri unutacaklar.

Neden?

Elhamdülillah, biz burada hadis kitabını okuyoruz, siz de orada oturdunuz tek dizinizin üstünde, “Peygamber Efendimiz’in hadisi” diye tahammül ediyorsunuz; diziniz ağrıdığı halde hadîs-i şerîfleri dinliyorsunuz.

Elhamdülillah, Allah sizden de razı olsun, bizden de razı olsun, cümlemizi cennetiyle cemaliyle müşerref etsin.

Ama şuradaki insanlar, şu mekânın ebadı ne ki? Burada oturan insan kaç kişi? İstanbul’un nüfusu altı milyon mu oldu, sekiz milyon mu oldu? O kadar nüfusa göre bu nedir?

Bu kadar insan. Bunlar duyuyor, bunlar duyduğu zaman yapmaz, ama duymayanlar ne olacak? Duymayan, aldığı para haram mı helal mi, eline geçti mi kâr sayacak.

İşte hadîs-i şerîfte söylenen durum. O zaman aslında bu hadîs-i şerîflerin televizyondan, radyodan yayınlanmasının teşvik edilmesi lazım.

Üçüncü hadîs-i şerîfe geçtik:

لَيَأْتِينَ عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ لَا يَبْقَى مِنْهُمْ أَحَدٌ إِلَّا أَكَلَ
الرَّبَّاءَ، فَإِنْ لَمْ يَأْكُلْهُ أَصَابَهُ مِنْ غُبَارِهِ

*Leye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün lâ yebkâ
minhüm ehadün illâ ekele'r-riba fe-in lem
ye'külhü esâbehû min ğubârihî.*

Sadaka Resûlullah fîmâ kâl ev kemâ kâl.

Bu sahih hadîs-i şerîfte de Peygamber Efendimiz yine kıyamet manzaralarından, kıyametin ahvalinden bir ahvali bize önceden, o zamandan haber vermiş.

Efendimiz, başımızın tacı, Peygamberimiz, numune-i imtisalimiz Muhammed-i Mustafâ hazretleri buyuruyor ki;

Leye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün. “İnsanların üzerine bir zaman gelecek, çatacak.”

“İnsanlar bir zamana ulaşacaklar.” demek.

Lâ yebkâ minhüm ehadün. “Onlardan hiçbir kimse kalmaz ki.” *İllâ ekele’r-ribâ.* “Muhakkak ribâ yiyecek.”

“Hiçbir kimse kalmaz, müstesnası kalmaz; hepsi faiz yiyecek, ribâ yiyecek.”

Fe-in lem ye’külhü. “Eğer yemezse de.” *Esâbehû min ğubârihî.* “Üstüne tozundan isabet edecektir.”

O faizin tozundan isabet edecektir.

Tozundan isabet etmesi ne demek?

Mâlum şöyle bir tertemiz kap içinde temiz temiz meyveleri yıkasan, tozlu bir yolun kenarına koysan, biraz sonra gelsen ne olur?

Atlı geçer, yaya geçer, araba geçer, tozları kaldırır kaldırır, o meyveleri, o yiyecekleri tanıyamazsın; üstünü toz sarar. Onun gibi “Adam faiz yemese bile tozu üstüne üşüşecek, günahı bulaşacak.” demektir. Faizin günahı bulaşacak.

Nasıl demişler?

Li en yekûne. “Faizi yediren kimse olmak suretiyle.”

Bak, yedirmek de günah, yemek de günah. Bir şeyin yapılması haram oldu mu, yapılmasına vesile olmak da günahdır.

“Ben faiz almıyorum, yediriyorum.”

Onu da yapamazsın.

“Ben içki içmiyorum, ikram ediyorum.”

Onu da yapamazsın. İçki haramsa, ikram da edemezsin, sunamazsın.

“Efendim, ben sadece taşıyım.”

Taşıyamazsın; o da yasak. Sunamazsın!

“Efendim, benim fabrikamda sıkıyorlar, ben başka şeye karışmıyorum.”

Sıktıramazsın, sunamazsın, sunmasını emredemezsin.

“Ben akıllı bir insanım, elimle tutar mıyım, hizmetçiyi çağırıyorum, ‘Al bakalım, bunu şunlara şunlara sun.’ diyorum, kendim sunmuyorum.”

Sundurdun mu, o da günah olur. Hiç fark etmez. Öyle kaçamak yok. Bir şey haramsa haramdır. Bak burada ne diyor?

Li en yekûne. “Onu yediren kimse olmak suretiyle ona tozu gelir.”

Günahına öyle bulaşır insan.

“Veyahut aracı olur.”

“Bak, bu faizle para veriyor, senin de paraya ihtiyacın var galiba, gel bakalım, sen bundan al.” diye aracı oldu, belki komisyon da aldı, belki almadı; ne olursa olsun, günah komisyonu geliyor ona; o faize bulaşıyor.

Ev kâtiben. “Veyahut, ‘Sen şundan şu kadar para mı aldın? Tamam, ben yazıvereyim, yazmak elimden geliyor.’” diyor, yazıyor.

O zaman da günah ona bulaşır.

Ev şâhiden. “Bir akit var ortada, borç akdi, şahit oluyor; şahit olup da o işlemin tahakkuk etmesi için ne türlü yardım ile yardımcı olmuşsa gelir, bulaşır.”. “Veyahut ribayı veren kimse ile muamelesi olan bir kimse olur, - ortaklık filan gibi.-” *Ev men âmene meahû.* “Veyahut onunla iş yapan kimse olur.” *Ve halesa mâlehû bi mâlihî.* “Onunla ortaklık yaptığı için malını ötekisiyle karıştırır.”

“Tozu nereden isabet eder, o bilinsin.” diye buna benzer şekilleri saymış,.

“Efendim, ben faiz yemiyorum” diyen insanlar; “Tozunun isabet etme, bulaşma şekillerini de göz önünde bulundursunlar.” diye ben de şerhinden alimlerimizin açıkladıkları şeyleri size açıkladım.

İslâm neden faizde böyle yapıyor?

İslâm faize karşı, hadîs-i şerîfte, âyet-i kerîmede belirtilmiş.

Niye böyle yapıyor?

İslâmiyet istiyor ki insan alnının teriyle kazansın. Alnının teriyle kazanmayı çok teşvik ediyor.

Birisi dilenirmiş, Peygamber Efendimiz ona diyor ki;

“Git, dağdan odun topla, getir, sat, fakat dilenme.”

Onu öğretiyor, dilendirmiyor.

“Dilenme, git dağdan odun topla, sat.”

Sonra işçi akşama kadar çalıştı mı, akşam ücretini alacak ya;

“Teri kurumadan işçinin ücretini verin.” diyor.

Sonra insanın kendi elinin kesbi, alınının teri olarak kazandığı para helal para olarak evine bereket getiriyor, çoluk çocuğuna hayır getiriyor, kendi vücuduna sıhhat, âfiyet getiriyor.

İslâmiyet; “Kimse kimseyi oturduğu yerden istismar etmesin, herkes hakkıyla yesin, şu fâni dünyada, geçimini yaşamını hakkıyla yapsın da başkasının sırtına binip başkasının kanını emmesin.” diye böyle yapıyor; bundan dolayı böyle istiyor.

Onun için kendisinin gayreti olmadan, bedavadan gelme şekli olduğundan dolayı Allahu âlem, bu ribâyı Kur’ân-ı Kerîm yasak etmiş, hadîs-i şerîfler böylece bize bildirmiş. Biz de sizlere bildiriyoruz.

Peygamber Efendimiz veda haccında; “Bildirdim mi yâ Rabbi?” derdi.

Hüccaca nasihat etti, veda hutbesini irad eyledi, birisi de yüksek sesle Peygamber Efendimiz’in sözlerini tekrar ederdi. Ondan sonra da ellerini açıp; “Tebliğ ettim mi, yâ Rabbi?” derdi.

Bizden bildirmesi. Biz kitaptan okuyoruz, bildiriyoruz.

لِيَأْتِيَنَّ عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ يَكُونُ عَلَيْكُمْ أُمَرَاءُ
سُفَهَاءُ، يُقَدِّمُونَ شِرَارَ النَّاسِ، وَيُظْهِرُونَ حُبَّ
خِيَارِهِمْ، وَيُؤَخِّرُونَ الصَّلَاةَ عَنِ مَوَاقِيتِهَا. فَمَنْ
أَدْرَكَ ذَلِكَ مِنْكُمْ، فَلَا يَكُونَنَّ عَرِيفًا وَلَا شَرَطِيًّا وَلَا
جَابِيًّا وَلَا خَازِنًا

*Leye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün yekûnü
aleyküm ümerâü süfehâü yükaddimûne
şirare'n-nâsi ve yüzhirûne hubbe hıyârehüm
ve yüahhirûne's-salâte an mevâkîtihâ fe-men
edreke zâlike minküm fe lâ yekûnenne arîfen
ve lâ şuratıyyen ve lâ câbiyen velâ hâzinâ.*

Bu hadîs-i şerîf de yine gelecek zamanla, âhir zamanla, bozulan zamanla ilgili bir hadîs-i şerîftir. Peygamber Efendimiz her ne kadar yüzlerce sene önce, asırlar önce yaşamışsa da, asırlar sonrasını Allahu Teâlâ hazretleri ona bildirmiş.

Dinimiz hak din, peygamberimiz hak peygamber, kitabımız hak kitap. İşte aşikâr, gün gibi görülüyor.

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki;

Leye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün. “İnsanların üzerine bir zaman muhakkak ve mutlaka gelecek.”

Ne olacak o zaman?

Aleyküm ümerâu süfehâü. “O zaman başınızda sefih emirler olacak.”

Ümera ne demek?

“Emretme salahiyeti kendisinde olan; idareci, başkan, reis, komutan” mânasına.

Sefih ne demek?

Akılsız demek. Böyle akılsız kimseler başınıza geçecek.

Aleyküm. “Sizin başınıza” böyle kimseler geçecek.

Yükaddimûne şirâre'n-nâsi. “Bunlar insanların en şerlilerini takdim edecekler, öne geçirecekler.”

Kimlerin önüne geçirecekler?

Ve yüzhirûne hubbe hıyârehüm. “Kendilerini en hayırlılarını seviyormuş gibi gösterdikleri halde en şerlilerini başa geçirecekler.”

Buradaki *ve* ile başlayan cümle *cümle-i hâliyye*'dir, “hal cümlesi”dir.

Ve yüzhirûne hubbe hıyârihim. “En hayırlılarını seviyormuş gibi, öyle göstermekle beraber aslında halkın en şerlilerini başa geçirecekler.”

Aslında zalim, gaddar, Allah'tan korkmaz, kanun, nizam tanımaz kimseleri geçirecekler, ama halkın umumiyetinden korktukları için iyileri seviyormuş gibi davranırlar.

Ve yüahhirûne's-salâte an mevâkîtihâ. “Ve namazları vakitlerinden tehir ederek kılacaklar.”

Sübhânallah!

Namazları vakitlerinden tehir ederek kılacaklar. Ne kötü adamlar ki vaktinde bile kılmayacak namazı da tehir ederek kılacaklar. Tehir edecek edecek; mesela öğle ezanı okunmuş, geçmiş, ikindiye yakın kılacaklar. İkindinin vakti, akşama yakınken kılacaklar.

Yüahhirûne's-salâh. “Namazı tehir ederler.”
An mevâkîtihâ. “Asıl vakitlerinden geçe bırakırlar.”

Fe men edreke zâlike minküm. “Onlardan bu durumları kim görürse, kim o gibi insanların bu halleriyle karşılaşır.” *Fe lâ yekûnenne arifen.* “Sakın ha kethüda olmasın!”

Arif; siyasilerin, idarecilerin yakınında hizmet gören vekilharç gibi, kethüda gibi kimseler.”

Ve lâ şuratıyyen. “Hani eskilerin, ‘pazarbaşı’ filan dedikleri kimseler, belediye zabıtası hizmeti gibi, polis hizmeti gibi hizmetler yapan ama neticede onlara bağlı, onların memuru durumunda.” *Ve lâ câbiyyen.* “Vergi toplayıcı, halkın arasında dolaşıp da sultanlara o vergileri alan.” *Velâ hâzinâ.* “Onların hazinedarı, bekçisi olmasın.”

Bu hizmetler ne demek?

“Bu gibi zalimlerin maiyetinde onlara hizmetçi olarak çalışmasınlar.” demek.

Bu durumlar Emevîler zamanından başlamış. Asr-ı saadet dediğimiz o saadet asrının arkasından, Resûlullah’ın torununu öldürme durumu bile başlamış.

Nasıl öldürür insan? Nasıl eli varır? Nasıl Resûlullah'ın o mübarek başını öptüğü, kucağına alıp sevdiği mübarek torununa kılıç kaldırır? Nasıl keser? Çoluk çocuğunu, karısını, haremmini nasıl öldürür? Ne kadar fena! İşte böyle...

Bir kere daha okuyalım.

“Muhakkak ve muhakkak insanların üzerine bir zaman gelecek ki.”

“Sizin üzerinize” diyor. Muhataplarının üzerine. Muhatabı hem kendisini o anda dinleyen sahabelerdir, hem de ondan sonra ümmetinden olan kimselerdir. Biz de hadîs-i şerîfi okuduğumuza göre bir bakıma muhatabız sayılırız.

“Böyle sefih, beyinsiz, akli fikri yerinde olmayan, doğru düşünmeyen idareciler olacak ve onlar iyilerini seviyormuş gibi göstererek kötü insanları başa geçirecekler ve namazları geç vakitlere tehir edecekler. Onların yanında, onların hizmetinde bir hizmet almayın.” diye Peygamber Efendimiz söylemiş.

Şimdi şu hadîs-i şerîfi çok iyi dinleyin:

لِيَأْخُذَنَّ رَجُلٌ بِيَدِ أَبِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَلْيُقَطِّعَنَّ
النَّارَ يُرِيدُ أَنْ يُدْخِلَهُ الْجَنَّةَ، فَيُنَادِي: أَنْ الْجَنَّةَ لَا
يَدْخُلُهَا مُشْرِكٌ، إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ حَرَّمَ الْجَنَّةَ عَلَى
كُلِّ مُشْرِكٍ. قَالَ: فَيَقُولُ: رَبِّ أَبِي، رَبِّ أَبِي، رَبِّ أَبِي،
فِي حَوْلٍ فِي صُورَةٍ قَبِيحَةٍ وَرِيحٍ مُنْتِنَةٍ، فَيَتْرُكُهُ

*Leye'huzenne racülün bi-yedi ebîhi yevme'l-
küyâmeti fe'lyükattiannehü'n-nâre yürîdü en
yüdhilehü'l-cennete fe-yünâdâ inne'l-cennete
lâ yedhulühâ müşrikün inna'llâhe azze ve
celle harreme'l-cennete alâ külli müşrikin fe-
yekûlü: Rabbi, ebî! Rabbi, ebî! Rabbi, ebî! Fe-
yuhavvelü fî sûretin kabîhatin ve rîhin
müntinetin fe-yetrüküh.*

Bu hadîs-i şerîfi çok can kulağıyla dinleyin.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyuruyor ki;

Leye'huzenne racülün bi-yedi ebîhi. “Adam babasının elini muhakkak ve muhakkak tutacak. Babasının elini yakalayacak, muhakkak ve muhakkak tutacak.”

Ne zaman?

Yevme'l- kıyâmeti. “Kıyamet gününde babasının elini tutacak.”

“Niçin tuttu?” diye merak ediyorsunuz.

Sevgisinden. Sevgisinden babasının elini tutacak. Hani insan birisinin elini tutar da çeker, bir yere götürmek ister ya, babasının elini böyle tutacak.

Fe'lyükattiannehü'n-nâre. “Fakat ateş önlerini kesecek.”

Nereye gitmek istiyorlardı da kesti?

Burada söylenmiyor ama adam cennetlik. Babasının elinden tutup cennete götürmek istiyor. Elinden tutmuş.

İnsan babasını sevmez mi?

“Gel babacığım” tarzında, elinden tutmuş götürüyor ama önüne cehennem ateşi çıkıyor, yolu kesiyor, geçmesi mümkün olmayan bir durum oluyor.

Yürîdü en yüdhılehü'l-cennete.

Bu hadîs-i şerîf de sonradan geldi.

Yürîdü. “İstiyor.” *En yüdhılehü'l-cennete.*

“Onu cennete sokmak istiyor.”

“Kıyamet gününde muhakkak ki adam babasının elini tutar fakat o babasını cennete sokmak isterken ateş onun yolunu keser.”

“Hadi gel babacığım, cennete.” diye sokmak isterken ateş onun yolunu keser.

Fe-yünâdâ. “Ve kendisine nida olunur.”

Kim nida eder?

Allahu Teâlâ hazretleri meleklerine nida ettirir. Böyle bir nida duyar, bir ses duyar.

Inne'l-cennete lâ yedhulühâ müşrikün.
“Cennete müşrik girmez.”

Cennete Allah’a şirk koşan kimse girmez.

Inna'llâhe azze ve celle harreme'l-cennete alâ külli müşrikin. “Azîz ve celîl olan Allahu Teâlâ hazretleri cenneti her müşrik üzerine haram kılmıştır; müşrik olsun da cennete girsin, mümkün değil!”

Cennete müşrik giremez, her müşrik üzerine Allahu Teâlâ hazretleri cenneti haram kılmıştır. Bir kimsenin müşrikken cennete girmesi mümkün değil.

Fe-yuhavvelü fî sûretin kabîhatin ve rîhin müntinetin fe-yetrüküh.

Böyle bir ses duyar. Ateş önünü kesti, babasını cennete sokamadı, orada kaldı, bu sesi duyuyor.

“Cennete müşrik girmez.”

Buradan ne anlıyoruz?

Demek ki kendisi mü'min, cennetlik, ama babası müşrik, kâfir, babası mü'min değil, babası müslüman olmamış. Ama babalık-evlatlık münasebetlerinden, muhabbetinden, şefkatinden dolayı babasının elinden yakalamış içeriye sokmak istedi, karşısına ateş çıktı. Böyle de bir ses gelir:

“Cennete müşrik giremez. Azîz ve Celîl olan Allahu Teâlâ, cenneti her müşrik üzerine haram kılmıştır.”

Fe-yekûlü: Rabbi, ebî! “Bunun üzerine der ki; ‘Ey benim Rabbim, bu benim babamdır!’”
Rabbi, ebî! “Yâ Rabbi, ey benim Rabbim, bu benim babamdır!” *Rabbi, ebî.* “Yâ Rabbi, babam.”

Tam tercemesi şöyle:

“Yâ Rabbi, babam; yâ Rabbi, babam; yâ Rabbi, babam!”

Bu sahneyi düşünün:

“Bu benim babam!” diyor, babasını sevdiğinden cennete sokmak istiyor.

Bakalım ne olacak?

Fe-yuhavvelü fî sûretin kabîhatin. “Fakat babasının şekli kötü bir surete döndürülür.” *Ve rîhin müntinetin.* “Ve kokusu çirkin bir kokuya döndürülür.” *Fe-yetrüküh.* “Onun üzerine terk eder.”

Bakar ki yanındaki çirkin bir şey, kokusu da berbat bir koku; o zaman onu terk eder.

Müşrik; ilk önce aslî suretiyle dünyadaki suretiyle duruyordu, babasının elinden tuttu aam; “Yâ Rabbi, bu benim babam; yâ Rabbi, bu benim babam; yâ Rabbi bu benim babam!” deyince sureti çirkin bir surete, kokusu da çirkin, berbat bir kokuya, burnunun direğini kırarak bir kokuya döndürülür; o zaman terk eder.

İşte böyle.

Müşrik iken cennete girmek yok. Mü'min olacak insan, müslüman olacak.

c. Müşriklik ne demek?

Şirket sözü Türkçe'ye girmiş bir sözdür. Şirket, “ortaklık” demek, biliyorsunuz. Şerik, “ortak” demek. Müşrik de, “Allah’a ortak koşan kimse” demek.

Ne demiş oluyor?

Allah var ama iki tane, bir tane; o var, bir de yanında şu var. Veyahut Allah var, oğlu var, iyilik tanrısı var, kötülük tanrısı var. Veyahut üç tane var, beş tane var, ne ise.. Veyahut evet Allah var ama bu putlar da bizim tanrımız, biz onlara tapıyoruz, bunlar ona şefaathçi olacaklar. Müşrikler böyle biliyorlardı.

Araplar; “Bu putlar Allah katında bizim şefaathçimiz, biz onlara tapıyoruz, onlar da bize şefaath edecekler, bizi cennete sokacaklar.” diyorlar.

Bu da bir şirk, bu da bir ortak koşma durumu.

Bir de hepimizi korkutacak bir söz söyleyeyim ki Peygamber Efendimiz şöyle diyor:

إِنَّ أَخَوْفَ مَا أَخَافُ عَلَى أُمَّتِي شِرْكَ خَفِيٍّ

Inne ahvefe mâ ehâfû alâ ümmetî şirkün hafıyyün. “Benim ümmetim için en çok korktuğum şey, gizli şirktir, hafî şirktir.”

Bir müşriklik var, aşikâr, tamam. “Allah iki tanedir, üç tanedir, beş tanedir.” gibi yalan yanlış, eğri büğrü söz söylüyor.

Bir de gizli, aşikâr değil, diyorlar ki;

“Yâ Resûlallah! Gizli şirk ne ola ki? Nedir gizli şirk?”

Diyor ki:

“Riya, gösteriş; sevap beklenen bir amelini insanlar beğensin, diye yapmak.”

“Çok güzel namaz kılıyor; aman bayılırsın, boynu bükük, gözleri bilmem nasıl, kendinden geçmiş, tâdil-i erkân ile namaz kılıyor.”

Neden?

“Filanca adam görsün de bana mâlî yardım yapsın.” diye.

Olmadı! Sen o namazı Allah için kılacaksın, bir de o adamı düşünerek kıldın; riya oldu, gösteriş oldu. Allah riyayı sevmez. Ameller sırf Allah rızası için yapılacak. Hem o sebepten ona da *şirk-i hafî* diyor.

Allah'tan dileriz; bizleri affeylesin, bizi ne büyük şirke soksun, ne gizli şirke soksun; ne aşikâre, ne gizlisine bulaştırmasın. Her şeyimizi Allah için yapalım.

Bir kere Allahu Teâlâ hazretlerinin varlığını, birliğini tam idrak edelim. Allahu Teâlâ hazretlerinin eğer bir tane daha ortağı olsaydı, kavga ederlerdi:

“Şu kul cennete girsin, şu girmesin, şu şöyle olsun, bu böyle olmasın.”

Olur mu hiç?

Akıl var, mantık var.

لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا

Lev kâne fîhimâ âlihetün illa'llâhu lefesedetâ

Allahu Teâlâ hazretleri biz anlayalım diye âyet-i kerîmesinde böyle buyuruyor.

“Eğer şu yerde, gökte iki tane Allah olsaydı, kâinatın nizamı berbat olurdu.”

Sen hiç direksiyonda iki tane adam gördün mü? Arabada birisi o tarafa götürmek istiyor, birisi bu tarafa götürmek istiyor, olur mu? Bir tanesi götürecektir işte. Onun gibi. “Anlayalım.” diye.

“Ortağı olsaydı berbat olurdu, işler bozulurdu, fesada giderdi.” buyuruyor.

Allahu Teâlâ hazretleri bir; şeriki yok, naziri yok, veziri yok, yok, emsali yok, ona benzeyen bir şey yok. Tek güç, kuvvet sahibi, kudret sahibi, lütuf sahibi, ihsan sahibi, kerem sahibi, merhamet sahibi, rahmet sahibi, ama tek.

Tamam, amennâ ve saddaknâ.

O Allah’a bu sıfatları ile, Kur’ân-ı Kerîm’de, Resûlullah’ın bildirdiği şekilde iman ettik. *Amentü billah*. Allah’a iman ettik. Tamam.

Allah bizi şirk-i hafîden de korusun. Amelleri sırf Allah rızası için yapmayı nasip etsin. Başkasının beğenmesi, beğenmemesi, sevmesi, sevmemesi önemli değil! Ne olacak? Allah sevsin, kâfi. Sevdi mi kâfi. O sevdi mi kâfi. O korudu mu kâfi.

Amerika ile Rusya’nın, Çin’in orduları hepsi birden toplansalar, en modern silahlarını alsalar, bir tek âciz, nâçiz ama Allah’ın sevgili kulunun üzerine yürüseler bir şey yapamazlar. Allah kâfi. O halde bizim yapacağımız bir tek şey var; Allah’a kul olmak, Allah için yapmak,

Allah'a has kul olmak. Allahu Teâlâ hazretleri bize onu nasip ve müyesser eylesin.

Fâtiha-ı Şerife mea'l-Besmele.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

1 Cemâziye'l-Evvel 1403 / 13.02.1983

İskenderpaşa Camii/ İstanbul

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

